

SANDOVAL & GÀMEZ



Dani Freixa junt amb Jaume Serra, director del Melià Sarrià, que és el del mostatxo, i la seva dona.



Pedro Marín, ¿recorden?, al costat del seu soci, Sergio Crespo, la Natalie Mokeitu i Ramon Baeza, tot vestit de Lluís XV.

La festa d'en Marisco, benvolgut Xavier



Xavier Mariscal, dit Marisco, ensenyant les corbates que li va portar Pasqual Maragall al pàrquing on va fer la festa d'aniversari.

Resulta que era el seu aniversari, el d'en **Mariscal** volem dir. Els amics li diem **Marisco**, per allò de fer-ho més curt tot plegat. I ell va tenir una idea genial, com totes les seves. Sort que no ens va demanar que anéssim vestits de paella, que això, ho té ben guardat per als Jocs Olímpics. Però ens va fer anar dins d'un pàrquing, com si això fos Nova York, i a la porta hi va posar un pakistanès, tot vestit de pakistanès, que feia de receptor oficial.

I allí anava arribant tothom, amb el regalet a la mà. Perquè la noia que feia la convidada, i que es diu **Raquel Torroella**, quan trucava ja deia allò d'"imprescindible, regalito", detall que no feia cap falta perquè tots els convidats eren gent ben educada. I, com que ens estimem el

Marisco, l'hi hauríem portat igualment.

Un dels primers a arribar va ser l'alcalde de Barcelona, **Pasqual Maragall**, anomenat carinyosament **Pasqui** per aquells que l'estimen, i un plegat de coses pels altres, o sigui, els que no l'estimen gens. **En Pasqui** va venir amb el seu regalet: un assortit de corbates del millor gust, que esperem que en Marisco es posi quan hagi de fer la presentació oficial de la paella olímpica.

Hi vam veure tothom, des de models i dissenyadors (allò de ¿tu estudies o dissenyes? encara es fa servir), fins arquitectes i tot un plegat de professions liberals, que és el que es porta. Per exemple, hi era l'**Ignacio Salas**, que ara fa, des de Barcelona, un concurs televisiu per a nens (o si-

gui que l'han *importat* de Madrid perquè a Barcelona no hi ha gent capaç de fer treball tan fort i dur). Tot i amb això, el Salas és molt seriós, i deu ser perquè és cosí de **Madame Parés**, l'esposa de l'ex-director del Ritz, que es diu, de cognom, *Lamamié de Clairac*, i això sempre és molt dur de dur.

La **Júlia Otero**, que ja ha baixat de La Lluna, va anar amb **Ramon Pellicer**, el seu marit, que presenta els *Telesnotícies* a TV3. La Júlia estava un xic desesperada, perquè estrenava sabates, de xarol vermell, que li tenien els peus destrossats. Com que era impossible arribar a la barra per agafar alguna cosa per beure, i més impossible encara trobar una cadira, se'n va anar a una altra festa dos carrers més avall. I allí, reconeguda i tot,

va poder seure i prendre un *cubata*.

PEDRO, QUE EN AQUEST CAS NO VOL DIR PEDRA

¿Recorden vostès aquell xicot que va sortir per fer-li la competència a **Miguel Bosé**? Es diu **Pedro Marín** i el seu èxit, "Que no, que no", es veu que va ser premonitori, perquè després d'això no va fer res més. Ara es dedica a l'hostaleria i ha posat un bar en societat amb en **Sergio Crespo**. El lloc es diu *Yaba Daba Club*, com el punt de trobada dels Picapedra. Li l'ha fet la seva cunyada per part de germana, que es diu **Pilar Libano**, i vol recordar en un espai mínim un plegat de civilitzacions, de l'egípcia a l'asíria, passant per la que vulguin. El lloc té un encant especial, entre baixos

relleus, columnes, estàtues-làmpades i neons. I allà van fer una festeta, d'aquestes que es fan i es desfan. La van guarnir molt, amb lacais molt emperrucats que semblaven escapats de la *Belle Époque* (el music-hall), i gent poc corrent. Hi era tothom, ja se sap que en aquests llocs hi acostuma a haver tothom, més per l'ambient que per les copes de franc, que els *fashions*, com són anomenats els habituals de la nit, no les paguen enlloc. Com a dada per la fotografia, i per si no han reconegut el Pedro Marín, ell és el més alt, al costat de la noia negra, que es diu **Natalie Mokeitu** i que, quan vostès llegeixin això, ja no hi serà al bar perquè els han posat una denúncia laboral, que guanyarà la casa, perquè, jo que ho sé, tenen raó.

ATENTS A LA JUGADA.

Hi ha físics que a la ciutat de Barcelona són imprescindibles. Un d'aquests és el de **Joan Guals**, que dirigeix els destins de *Distrito Distinto* i *Distrito Marítimo*, dues societats diferents, una quasi al final de la ciutat i l'altra al Moll de la Fusta, i que són cita puntual per a tots aquells que ens visiten. Amb motiu d'una de les mil festes que fa en Guals, que és el tipus del cabell blanc en punxa com si fos l'Otero, es van fer una fotografia junt amb **Ramon Ramis**, que fa vestits per a les noies modernes i val a dir que té un estil molt bo, la **Regina Dos Santos**, que és la brasilera que encara es fa ballar lambada i que té una marxa inigualable, i la **Cuca Abella**, que és la noia dels cabells rossos, molt curts, i que treballa com a relacions públiques d'una altra discoteca que es diu **Fibra Optica**, on es pot trobar qualsevol noctàmbul a primeres hores de la matinalda, abans d'anar-se'n a l'*Ozono* o al *Sicodromo*, que són



Compte, que són molts. Ramón Ramis, el dissenyador, al costat de Joan Guals, la Regina dos Santos i la Cuca Abella, però no son parella cap d'ells.



Julio Alberto i Maria Jesús Ezquerro, una parella que vol deixar de ser-ho, malgrat que tots els amics ens entossudim que no. Al cap i a la fi, ells decidiran.



De dreta a esquerra, Cucó, Clementina, Segundo Bru i Mari-ví Lerma.

Consol Císcar i Teresa Blat (Quití).



els llocs on, els caps de setmana solament, es pot ballar fins a migdia amb permís de l'autoritat competent. Però d'aquests espais ens ocuparem en una altra edició, perquè això, per avui, s'ha acabat.

JULIO ALBERTO, LES PILOTES I L'AMOR.

El futbolista **Julio Alberto**, que s'havia separat de la seva dona, la neboda de l'**Escámez** i que havia trobat l'amor en braços d'una xicota molt ferma que es diu **Maria Jesús Ezquerro** i que fa joies, sembla que vol recuperar la seva soledat, o sigui que vol tornar a viure sol. La parella està passant per uns moments un tant perillosos i, malgrat que ell ho nega i ella no surt enlloc, tot dóna a entendre que faran aigües d'aquí a res.

Algú ens ha dit que ell no vol trencar, que va ser una cosa passatgera i que vol recuperar la Maria Jesús, que val un potosí, però ara ella es tanca en banda, que és la millor manera de fer-se valer. I ens agradaria a tots els que coneixem que tornessin a enrotllar-se, perquè, a més de fer bonic, ens semblava que havien trobat la felicitat, que com tots vostès saben vol dir l'absència del dolor.

LA DONA PÚBLICA.

De vegades el calendari social aglutina en una mateixa setmana o en un mateix dia i a la mateixa hora diferents esdeveniments, tant que sembla obra d'alguna mà diabòlica o almenys exquisidament perversa. Més o menys com el passat dimecres, dia 21 de febrer, que a la ciutat de València coincidien el còctel-presentació de la joieria barcelonina Vasari i el premi de narrativa de dones "Una paraula altra". Per descomptat, la vetllada es presentava amb un marcat accent femení en totes les seues gammes: del visó menopàusic i el vestit Chanel

a la jupa vindicativa i sàfica. Mentre que al primer, al Saló Vinatea de l'Hotel Astoria un esperava que d'un moment a altre es despenjara algun Riffiff en pla Topkapi, que posara el còctel les seues dosis d'emoció; al segon, que tenia lloc a sala de festes Covarrubias, amb decoració psíquedèlica del Tren de la Bruixa, el clímax s'alternava entre l'assemblea universitària 76-79 i el cineclub d'obediència femi-



Teresa Pàmies en la festa del premi de narrativa de dones "Una paraula altra".



Maria Reig Vasari.



Mari Carmen Barrero.

nista, tot i que aquesta paraula sembla haver desaparegut en forma d'esperit sant. L'escriptor **Jaume Pérez Montaner** es distingia per la seua barba poètica entre la clientela quasi exclusivament femenina que omplia el local.

Menuda, rossa, impecablement vestida amb un vestit blau marí, i un cert aire beat, **Maria Reig** presentava per primera vegada la col·lecció de joies Vasari a la societat local valenciana. Vasari, nom italianitzant de la firma barcelonina, en poc menys de set anys s'ha col·locat en el top dels noms de la joieria internacional. Andorrana de soca i arrel, Maria Reig i Moles, a més de la seducció per les pedres precioses, posseeix la Tabacalera andorrana Reig i és també una defensora apassionada del ser andorrà sense lligams de cap tipus. Segur que a **Josep Guia** es deliria per

tenir-la en el seu *staff* proclamant allò de "Ni França ni Espanya, Països Andorrans". A més, la xica és cosina de l'actual cap de govern andorrà. Casada amb l'empresari **Carlos Ensenat**, **Maria Reig Vasari** —com l'anomena el nostre Josep Sandoval—, va visitar l'IVAM i es va fer sòcia dels Amics de l'IVAM; a més, va prometre a la directora, **Carme Alborch**, aconseguir-li més "amics" per al seu museu. I Carme, per descomptat, encantada. I és que la xica —la Reig— sap ser seductora, tant com les seues joies, que les senyores que omplien el Saló Vinatea acaparaven ostentament, i això que els preus eren de *thriller*.

Com a convidat especial, Maria va venir acompanyada del singular **Pitito**, que va fer les delícies amb els seus xafardejos principescos. **Marta Gual** i **Poppy Grijalbo**, de negocis

d'alta costura, oficiaren d'introductores de Vasari a València. L'acte va comptar també amb la presència de **Mari Carmen Barbero**, barcelonina i dissenyadora exclusiva de la casa Vasari.

Mari Carmen, d'ascendència valenciana per part de mare, va fer els estudis a l'Escola Massana, i després d'un fugaç pas per Puig Doria, va començar a treballar amb Maria Reig. Una col·laboració reeixida que ha donat com a resultat una col·lecció de petites joies d'art de reminiscències bizantines, aràbigues, heràldiques o Art-Déco.

Amb un cert retard, quasi dues hores, arribava la guanyadora de la tercera convocatòria del premi "Una paraula altra". Després d'un accidentat viatge Madrid-Alacant-València, es presentava **Elisabet Bertran**, barcelonina de trenta-cinc anys, d'ascendèn-

cia austríaca, marit novaiorquè de pel·lícula i residència madrilenya. La guanyadora, després de contestar algunes preguntes sobre la seua primera novel·la, *Nadie sabe* —un diàleg que animava l'escriptora **Teresa Pàmies**— se'n va anar a sopar amb les organitzadores del premi, la infatigable **Heide** de la llibreria Sal de Casa, que a manera de mestra de cerimònies havia presentat el premi.

No es podia tancar aquesta setmana sense notificar el recital que **Montserrat Caballé** va donar al Palau de la Música, com a tancament de l'Obertura Lírica del festival Música 92. El nom de la soprano catalana va convocar la plana major de la política valenciana, i mai millor dit: de **Joan Llerma** a **Felipe Guardiola**, per la classe socialista; l'alcaldesa **Clementina Ródenas**, i el seu marit, **Segundo Bru**, que de segur hauria preferit un espectacle de Los Molinos; hi era també **Pere Mayor** per la Unitat del Poble Valencià i **Rita Barberà**, del Partit Popular, que aplaudia quasi orgàsticament. I la Caballé, a més de col·locar-se el públic a la butxaca, va regalar una sèrie de bisos, fins a cinc.

Felicitats, **Manolo**.

*Josep Sandoval
Carles Gàmez*